

Vallen in Gods handen. (viering Allerheiligen en Allerzielen).

Verlangend naar licht, kracht, troost en bemoediging komen wij hier bijeen in de naam van de Vader, Zoon en heilige Geest.

Welkom op deze laatste zondag van oktober, waarop we dit jaar Allerheiligen en Allerzielen vieren. Welkom, U families van de overledene van wie U in het afgelopen jaar hier afscheid hebt moeten nemen. We willen uw dierbare doden straks met name noemen en in dankbaarheid en gemis voor wie ze waren, in ons midden gedenken.

Maar niet alleen hen willen we gedenken, we willen in brede zin stilstaan bij al ons persoonlijk gemis en verlies. Dierbare mensen die in onze herinnering met ons verbonden blijven, als het ware nog steeds met ons meereizen.

Allerheiligen en Allerzielen. We vieren ook; bekend geworden mensen in onze samenleving en kerk die een belangrijke rol hebben gespeeld en nog tot onze verbeelding spreken, - mensen zoals Titus Brandsma die dit jaar heilig is verklaard - maar ook al die onbekende mensen die ieder dag ergens sterven, ten gevolge van oorlog, ziekte, noemt U zelf maar op. Mensen, die ook ergens door iemand gemist worden.

Al die Oekraïense en Russische soldaten en burgers in de oorlog niet zover hier van ons vandaan; ook gewone vaders die van hun vrouw en kinderen afscheid moesten nemen – we zagen de beelden op t.v.- om niet meer naar huis terug te keren.

Al onze overledenen samen, vormen door alle eeuwen heen een lange stoet van mensen die met elkaar onderweg waren. Heel verschillende mensen, met een verschillend beleefd geloof, of levensvisie; mensen die ieder op eigen wijze vorm hebben gegeven aan hun leven. Mensen die zoals wij hebben geprobeerd met het woord van de Eeuwige als kompas in hun leven hun weg te vinden.

Een onafzienbare rij, waarvan wij er enkelen, uit de staart van de stoet, bij name kennen, en hiervoor vandaag weer een lichtje aansteken.

“De mensen van voorbij, zij worden niet vergeten, zij zijn met ons verweven in liefde, in verhalen die wij zo graag herhalen.

De mensen van voorbij zijn in een ander weten. Bij God mogen ze

wonen daar waar geen pijn kan komen. De mensen van voorbij zijn in het licht". Zo bidden wij vandaag.

Ik hoop dat deze viering U goed doet.

Worden we stil in onszelf, maken we ruimte voor God en vragen we elkaar en God vergeving voor de fouten die we maken.

Overweging.

Het verlies van iemand waar je veel van houdt is altijd een zeer ingrijpende gebeurtenis. Wanneer de uitvaart, alle aandacht en het eerste verdriet om je heen is weggezakt, en wanneer het gewone leven voor ieder om je heen weer verder gaat, voel je pas hoe het verlies jouw leven veranderd heeft.

De dood is moeilijk voor ons levende mensen, de dood breekt iets af, en er is leegte voor in de plaats gekomen. Was je nog maar bij me. Als je dit nog eens had mogen meemaken. Ik wil dat je hier bent en dat ik je dit kan vertellen.

Het gevoel van verlatenheid, de pijn, de eenzaamheid, kan soms heviger worden naarmate de tijd verder gaat.

Daarom is het ook goed om vandaag hier samen met elkaar al onze lieve doden te gedenken, die leven in ons hart. We laten daardoor hier aan elkaar zien, horen en voelen: we zijn ze niet vergeten, en we willen ook hen die achterblijven niet vergeten.

Vanmorgen horen we en zingen we weer gelovige woorden die willen troosten en bemoedigen. Woorden als : "En niemand valt, of hij valt in uw handen". Dat onze lieve doden mogen wonen in Gods alomvattende liefde.

Misschien denkt U daarbij wel; Och, natuurlijk het zijn mooie woorden, ze horen thuis in de liturgie van de kerk, maar kun je op die momenten wanneer de duisternis het wint van het licht in je leven, nog wel blijven geloven in een licht dat onze duisternis verdrijft, een licht dat altijd straalt, zoals we zongen?

Herkennen we in wat ons met de dood van onze geliefde overkomt, God nog wel, Zijn beschermende aanwezigheid in ons leven? Waar blijft Hij dan, vragen we ons soms vertwijfeld af.

Vaak zijn het andere vragen die zich aan ons opdringen. Vragen als: Waarom zij? Waarom hij nu al? Waarom overlijdt de een jong en mag de

ander oud worden? Waarom nu al, ons zorgenkind, dat al zo kwetsbaar en ons zo lief was?

Wat betekent geloven dan? En waarin geloven we dan eigenlijk?

Vroeger, toen de catechismus nog bestond met zijn vragen en antwoorden, was dat duidelijker. We geloofden dat er ergens, buiten dit bestaan, een hemel was, dat ons leven hier na onze dood overging in een ander leven, een verheerlijkt leven. En als je daar nog niet helemaal klaar voor was, moest je eerst nog een tijdje boeten doen in het vagevuur.

Maar die zekerheid, dat soort duidelijkheid is goeddeels verdwenen. Ook als gelovigen mensen hebben we niet op alle vragen van het leven een duidelijk afdoend antwoord, en zeker niet op vragen van leven en dood. We spreken nu met veel meer aarzeling over onze eindigheid. Ons spreken is eerder een bidden: in tastend geloof hier samen ons diepste verlangen uitspreken dat de dood niet het einde is. Dat we na onze dood allemaal moge opgaan in Gods liefde.

We kunnen ons niets voorstellen bij "wat aan gene zijde van het sterven ligt". Het echte geloof zegt Martin Buber, weet niets van de dood of wat er daarna komt, maar wel dat God eeuwigheid is en dat Hij mijn God is. Dat is 'een ander weten', zegt H.Oosterhuis, bijna stralender en evidentier, dan de zekerheid van de wetenschap.

Psalm 139 spreekt ook die zekerheid, datzelfde diepe verlangen uit. De zekerheid, dat we vanaf onze oorsprong tot in onze dood gekend en geliefd zijn bij God. "Hij weet al wat er in ons hart leeft nog voordat wij het uitgesproken hebben. Wonderlijk zoals U me kent, het gaat mijn begrip te boven. U was het die mijn nieren vormde, die mij weefde in de buik van mijn moeder. Uw rechterhand houd mij vast."

Het gekend zijn door de Eeuwige, ook in al onze vragen, twijfel, boosheid misschien, stelt gerust. "Voor Hem is niets verborgen van mijn naaktheid. Hij alleen kan van mij hebben dat ik geen licht geef, niet warm ben, dat ik niet mooi ben en dat er geen bron ontspringt in mijn diepte".

Beste mensen, we mogen onzeker zijn, we mogen kwaad zijn op God. Er mogen kanten in onszelf naar boven komen waar we zelf van schrikken. God blijft ons, ondanks onze twijfel en soms opstandigheid, trouw.

Onze cultuur, waarin vooral autonomie en onafhankelijkheid hoog scoren- stimuleert niet tot een dergelijke houding van overgave, van vertrouwen in de Eeuwige, zoals die uit deze psalm spreekt.

Ze helpt ook niet mee om te aanvaarden dat we het leven nu eenmaal niet zelf in de hand hebben en de dood bij het leven hoort. En dat God een geheim is, een werkelijkheid in ons leven die nooit te doorgronden is.

Allerheiligen, Allerzielen, daarbij hoorden we als evangelie de tekst uit Matteüs 5. De vertrouwde woorden die we kennen als de zaligheden. Jezus prijst hier niet gelukkig die mensen die denken dat zij zelf het middelpunt, de spil, zijn waarrond het allemaal draait, mensen die alle zekerheden om zichzelf hebben opgebouwd, de rijken en welgestelden, de machtigen, de mensen die vaak het grootste aanzien genieten in onze maatschappij, de meest succesvolle mensen, maar Jezus prijst juist gelukkig die kwetsbaar zijn, de mensen die het leven niet zo makkelijk naar hun hand kunnen zetten. De mensen die hun best doen, maar die ook ervaren en erkennen dat het bestaan niet maakbaar is.

Het is niet waar dat wanneer je je uiterste best doet het leven je toelicht, dat geluk altijd binnen handbereik is, als je er voor gaat. Jezus spreekt over gewone mensen, die met vallen en opstaan hun weg zoeken in het leven.

Geluk, heeft in de ogen van Jezus te maken met mensen die nederig zijn, met wie treuren, en wie zachtmoedig zijn. Geluk is verbonden met zoekers naar onderlinge verbondenheid, zoekers naar vrede en gerechtigheid, met mensen die barmhartig zijn. Gelukkig zijn de mensen die de liefde van God herkennen in kleine daden van menselijkheid.

Vandaag hebben we weer bij het noemen van de namen kaarsen aangestoken, en ieder lichtje hiervoor is een herinnering aan iemand die U heel lief was.

We zeggen daarmee als het ware met een koppige vasthoudendheid, ook al zien we niet, dat ze in God veilig en geborgen zijn. Aan Zijn liefde hebben wij hen toevertrouwd, aan Zijn liefde vertrouwen wij onszelf toe. Amen